

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1447/2021
31.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Весне Субић, Гордане Комненић и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Маја Николић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Лесковцу, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж рр 797/20 од 03.12.2020. године, у седници од 31.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж рр 797/20 од 03.12.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж рр 797/20 од 03.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу Прр 466/20 од 01.10.2020. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев и тужена обавезана да тужиоцу накнади штету изазвану повредом права на суђење у разумном року у поступку пред Привредним судом у Лесковцу Ст 91/2010 у износу од 400 евра у динарској противвредности на дан исплате по средњем курсу Народне банке Србије са припадајућом каматом у динарској противвредности на дан исплате. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев преко досуђеног износа. Ставом трећим изреке тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Гж рр 797/20 од 03.12.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. важећег Закона о парничном поступку. Наиме, ревизијом се указује на битне повреде одредаба парничног поступка, због којих се посебна ревизија не може поднети, а не указује се на неуједначену судску праксу и остале законске разлоге за изузетну дозвољеност ревизије. Тужиоцу је досуђена накнада штете због повреде права на суђење у разумном року, чија висина зависи од околности сваког конкретног случаја. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужиоцу је нижестепеним пресудама досуђен износ од 400 евра у динарској противвредности, из чега произилази да се ради о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, а чланом 479. Став 6. ЗПП прописано је да ревизија у спору мале вредности није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић